

† **God wille de ziele van eerw. heer Alfons Dassonville overleden te Kortrijk den 18 Januari en van eerw. heer Emiel Frutsaert overleden te Brugge den 8 Januari 1936.**

E.H. Alfons Dassonville (geb. te Heule in 1860) werkte aan Biekorf mede vanaf den eersten jaargang (1890); zijn verblijf te Madrid in de jaren 1900-1906 onderbrak tijdelijk zijn geleerde bijdragen. Vanaf 1908 levert ADZO weerom zijn diepgrondige ontleding van plaatsnamen en geslachtsnamen; na den oorlog was hij seffens weer veerdig aan 't werk en 'zendt naar Biekorf' tot in 1931: 't en ging nu niet langer meer om op te stellen, doch de geest bleef wakker en schrander tot den laatsten dag, en 't herte Biekorf genegen tot den laatsten slag.

Alfons Dassonville was een ware meester in de taalgeleerdheid. Hij was een 'man voor Leuven'; met hem zou de Germaansche Taalkunde aan de Hoogeschool hare lichte krachten ten minste onder *één* grooten naam hebben kunnen dekken. Het zijn geen wetenschappelijke beschouwingen die der Alma Mater dezen roem hebben onthouden.

'Ge moogt, na mijn dood, zeggen dat ik, door allerlei omstandigheden, mijn volle maat niet heb kunnen geven'. Zoo zei ons eens de dierbare Overledene, en geen bitterheid lag in zijn woorden, maar blijmoedige berusting: hij was een eenvoudig en oprecht man. De geleerdheid doofde in hem de diepe levenswijsheid niet; zij bloeide samen met een nederig gemoed, een ongekunstelde vroomheid, een priesterlijke hulpveerdigheid.

Treffend heeft Z. Eerw. Heer Kan. Deken Camerlynck de verdoken grootheid van den Overledene op diens uitvaart in 't licht gesteld. De bewondering en genegenheid door den gewijden Redenaar uitgesproken, zijn de gevoelens waarmee al de Lezers van Biekorf de nagedachtenis van dien grooten, trouwen Medewerker zullen bewaren.

E.H. Emiel Frutsaert (geb. te Oostende in 1878) stond in zijn volle werkkracht toen hij, vijf jaar geleden, aan Biekorf begon mede te werken. Het bedroeft ons zeer dat het de on voorzien lijke 'elfde ure' van zijn verdienstelijk leven en en taaie werkzaamheid geweest is. Biekorf heeft in korten tijd veel van hem gekregen; de zoo geleerde, grondig bewerkte bijdragen over de geschiedenis en de voorgeschiedenis van den

Mechelschen Catechismus; vele wetenswaardigheden die hij, in den loop van zijn opzoekingen, nevens zijn onderwerp ontmoette en ten bate van Biekorf medenam en mededeelde. Wij mochten nog veel van hem verwachten. Na de geschiedenis van het catechetisch leerboek, had hij de catechetische leerwijze op het getouwe gezet. Zal dit voortreffelijk werk, ten halven afgewrocht, geen veerdigen voortzetter vinden?

Emiel Frutsaert werkte in stilte, neerstig en blij te moede. Hem kennen was hem genegen zijn. Zijn genegenheid was mild en voorkomend. Dat heeft Biekorf ondervonden. God loone 't hem!

B.

Boekennieuws

- J. Duverger. Brussel als Kunstcentrum in de XIVe eeuw. (Bouwstoffen tot de Nederlandsche Kunstgeschiedenis III). Antwerpen, De Sikkel, 1935. In - 8, 106 blz. en 6 afbb. = Fr. 50.

Schr. mag nu reeds voorhouden dat Brussel in de 14^e en 15^e e. ‘het belangrijkste kunstcentrum is geweest in de Nederlanden’: zijn geleerde opzoekingen staven ten volle dit oordeel.

Dit nieuwe werk van J.D. is een belangrijke aanvulling van zijn vorige studiën. Hij onderzoekt hierin drie vragen:

1. Welke waren de oorzaken van den bloei der kunst te Brussel? - *Antw.* De rijke poorters, de geestelijkheid, de ambachten evenals het gemeentebestuur, de adel en de vorsten verschaften arbeid aan de kunstenaars. Talrijke steengroeven in den omtrek van Brussel gaven een krachtigen stoot aan de bouwkunst en beeldhouwkunst; de andere vakken deelden in die ontwikkeling.

2. Welke belangrijke kunstenaars verbleven te Brussel op het einde der Middeleeuwen? - *Antw.* Een overvloed, waarvan Schr. de ‘koppen’ doet uitkomen.

3. Welke was de invloed van Brussel in kunstopzicht? *Antw.* De Brabantsche stad oefende een aanzienlijken invloed uit op de kunst in de Nederlanden en is een der belangrijkste kunststeden van West-Europa in dezen tijd.

In zijn bewijsvoering moet Schr. woekeren met de historische gegevens, immers door den brand van 1695 zijn de Brusselsche archivalia haast volledig verdwenen. Zooveel te kostelijker zijn dan ook de onuitgegeven bewijsstukken die Schr. over de medewerkers van Claes Sluter, over Brusselsche